

ΜΕ
ΑΓΑΠΗ,
MARIANA ZARATA
ΛΟΥΚΟΦ

1

Χειμώνας/Άνοιξη 2016

Όταν έπεσα και τοακίστηκα για πέμπτη συνεχόμενη φορά, αποφάσισα ότι είχε έρθει η ώρα να καταθέσω τα όπλα.

Τουλάχιστον για εκείνη τη μέρα.

Κι αύριο μέρα ήταν· οι γλουτοί μου θα άντεχαν ένα δίωρο με συνεχή πεσίματα την επομένη. Πράγμα που ήταν πολύ πιθανό, αν δεν κατάφερνα να βρω τι διάολο συνέβαινε. Ήταν η δεύτερη συνεχόμενη μέρα που δεν μπόρεσα να πετύχω ούτε ένα αναθεματισμένο άλμα.

Γύρισα ανάσκελα με τον γλουτό πάνω στον οποίο είχα πέσει τις λιγότερες φορές, ξεφύσηξα με απόγνωση και κατάφερα να πνίξω ένα «γαμώτο» που ήθελα πώς και πώς να φωνάξω. Έγειρα το κεφάλι μου όσο πήγαινε προς τα πίσω αναστενάζοντας απαυδισμένη και ευθύς διαπίστωσα ότι η συγκεκριμένη απόφαση ήταν μεγάλο λάθος, διάολε. Διότι ήξερα τι κρεμόταν από το θολωτό ταβάνι του κτιρίου· τα αντικείμενα που αντίκριζα λίγο πολύ τα τελευταία δεκατρία χρόνια.

Πανό.

Πανό αναρτημένα από τα δοκάρια της οροφής.

Πανό που έφεραν όλα ανεξαιρέτως το ίδιο ηλίθιο όνομα.

IBAN ΛΟΥΚΟΦ. IBAN ΛΟΥΚΟΦ. IBAN ΛΟΥΚΟΦ.

Και ξανά μανά IBAN ΛΟΥΚΟΦ.

Υπήρχαν και άλλα ονόματα εκεί, δίπλα στο «Ιβάν Λούκοφ» –τα ονόματα εκείνων των δύστυχων πλασμάτων που ήταν παρτενέρ του στο πέραςμα των χρόνων–, αλλά αυτό που ξεχώριζε ήταν το δικό του. Και δεν ξεχώριζε επειδή είχε το ίδιο επίθετο με έναν από τους αγαπημένους μου ανθρώπους στον κόσμο, αλλά επειδή το μικρό του όνομα μου θύμιζε τον Σατανά. Ήμουν σχεδόν σίγουρη ότι οι γονείς του τον είχαν υιοθετήσει απευθείας από την κόλαση.

Όμως εκείνη τη στιγμή δεν είχε σημασία τίποτε άλλο, πέρα από εκείνα τα κρεμασμένα πανό.

Πέντε διαφορετικά μπλε πανό για τα πέντε εθνικά πρωταθλήματα που είχε κερδίσει. Δύο κόκκινα πανό για κάθε παγκόσμιο πρωτάθλημα. Δύο κίτρινα πανό για κάθε χρυσό ολυμπιακό μετάλλιο. Ένα ασημί πανό προς τιμήν του ασημένιου μεταλλίου στο παγκόσμιο πρωτάθλημα, το οποίο βρισκόταν στην τροπαιοθήκη, στην είσοδο του κτιρίου.

Μπλιαx! Άριστος. Μαλάκας. Κόπανος.

Ήταν ευχής έργο, διάολε, που δεν υπήρχαν πανό για κάθε κύπελο ή για κάθε άλλο διαγωνισμό που είχε κερδίσει με το πέραςμα των χρόνων, ειδάλλως ολόκληρο το ταβάνι θα ήταν καλυμμένο με χρώματα και εγώ θα ξερνούσα καθημερινά.

Τόσο πολλά πανό... και κανένα από αυτά δεν έγραφε το όνομά μου. Ούτε ένα. Όσο σκληρά και αν προσπάθησα, όσο σκληρά και αν προπονήθηκα, τζίφος. Επειδή ποτέ κανείς δεν θυμάται εκείνον που βγήκε δεύτερος, εκτός και αν ήταν ο Ιβάν Λούκοφ. Κι εγώ δεν ήμουν ο Ιβάν.

Ένα αίσθημα ζήλιας, την οποία δεν δικαιούμεν να νιώθω, αλλά δεν μπορούσα και να αγνοήσω, διαπέρασε σαν σουβλιά το στήθος μου και αυτό δεν μου άρεσε καθόλου. *Δεν μου άρεσε κα-*

θόλου, που να πάρει. Ήταν χάσιμο χρόνου και ενέργειας, να ασχολούμαι με το τι έκαναν οι άλλοι· αυτό το είχα μάθει από μικρό παιδί, όταν τα άλλα κορίτσια είχαν ωραιότερες στολές και πιο καινούρια παγοπέδιλα από μένα. Η ζήλια και η πικρία ήταν για όσους δεν είχαν τίποτα καλύτερο να κάνουν. Αυτό το ήξερα. Κανείς δεν κατάφερνε τίποτα στη ζωή του, αν την περνούσε συγκρίνοντάς τη με τη ζωή άλλων ανθρώπων. Και αυτό το ήξερα.

Και δεν ήθελα ποτέ να γίνω τέτοιος άνθρωπος. Ιδίως με αφορμή αυτόν τον κόπανο. Προτιμούσα να πεθάνω, παρά να μιλήσω σε οποιοδήποτε για εκείνη τη στιγμιαία ζήλια που μου προξενούσαν εκείνα τα πανό.

Αυτή η υπενθύμιση ήταν που με έκανε να στηριχτώ στα γόνατά μου, για να σταματήσω να κοιτάζω εκείνα τα ηλίθια κομμάτια υφάσματος.

Βρόντηξα τις παλάμες μου στον πάγο, βγάζοντας ένα μουγκρητό καθώς στηριζόμουν στα πόδια μου –η ισορροπία πάνω σε λάμες είχε γίνει δεύτερη φύση μου– και τελικά σηκώθηκα όρθια. *Για μία ακόμη φορά.* Για πέμπτη φορά, διάολε, μέσα σε λιγότερο από δεκαπέντε λεπτά. Το κόκαλο του αριστερού γοφού μου, ο αριστερός γλουτός και ο μηρός μου πονούσαν και αύριο θα πονούσαν ακόμα παραπάνω.

«Γαμώτο», μουρμούρισα με σφιγμένα τα δόντια, για να μη με ακούσει κανένα από τα νεότερα κορίτσια που έκαναν πατινάζ γύρω μου. Το τελευταίο πράγμα που χρειαζόμουν ήταν να με μαρτυρήσει κάποιο από αυτά στη διεύθυνση. *Για μία ακόμα φορά.* Μικρές μαρτυρίες. Λες και δεν άκουγαν αυτή τη λέξη στην τηλεόραση, στον δρόμο ή στο σχολείο.

Σκούπισα τον πάγο που κάλυπτε την αριστερή πλευρά μου από την τελευταία πτώση μου, πήρα μια ανάσα για να στανιάρω και ένιωσα να κατακλύζομαι ολόκληρη από απόγνωση για τα πάντα –για τον εαυτό μου, το σώμα μου, την κατάστασή μου, τη ζωή μου, τα άλλα κορίτσια δίπλα στα οποία δεν μπορούσα να σκυλο-

βρίσω– και για εκείνη τη μέρα γενικά. Επειδή άργησα να ξυπνήσω, επειδή δεν κατάφερα να βγάλω ούτε ένα άλμα εκείνο το πρωί, επειδή μου χύθηκε καφές πάνω στο πουκάμισο της δουλειάς *δύο φορές*, επειδή, όταν άνοιξα την πόρτα του αυτοκινήτου, τσάκισα το γόνατό μου και ύστερα εξαιτίας αυτού του δεύτερου γύρου προπόνησης που τα πήγα χάλια...

Δεν ήταν δύσκολο να ξεχάσω ότι, σε σχέση με όσα συνέβαιναν γύρω μας, το γεγονός ότι δεν κατάφερα να βγάλω ένα άλμα που έκανα επί δέκα χρόνια δεν σήμαινε τίποτα. Ήταν απλώς μία κακή μέρα. *Μία ακόμα* κακή μέρα. Δεν επρόκειτο για κάτι πρωτάκουστο. Πάντα υπήρχε κάτι χειρότερο που θα μπορούσε να συμβεί και θα *συνέβαινε*, κάποια μέρα, κάποια στιγμή. Όταν πιστεύεις ότι έχεις τα πάντα, είναι εύκολο να θεωρείς δεδομένα κάποια πράγματα.

Παρ' όλα αυτά, όταν αρχίζεις να θεωρείς δεδομένα τα πιο βασικά πράγματα, τότε είναι που αποφασίζει να σου διδάξει η ζωή ότι είσαι ένα αχάριστο ζώον.

Και αυτή τη μέρα, εκείνο που θεωρούσα δεδομένο ήταν ότι θα κατάφερα να εκτελέσω ένα τριπλό σάλχο, ένα άλμα που έκανα εδώ και πολλά χρόνια. Δεν ήταν και το πιο εύκολο άλμα στο καλλιτεχνικό πατινάζ –αποτελούνταν από τρεις περιστροφές στον αέρα που ξεκινούσαν ενώ πατινάριζες προς τα πίσω και απογειωνόσουν από την πίσω, εσωτερική κόψη της λάμας, ενώ έπρεπε να προσγειωθείς με την πίσω εξωτερική κόψη της λάμας του αντίθετου ποδιού– πάντως σίγουρα δεν ήταν από τα πιο δύσκολα. Υπό κανονικές συνθήκες, εκείνο το άλμα ήταν δεύτερη φύση μου.

Αλλά, όπως έδειχναν τα πράγματα, αυτό δεν ίσχυε ούτε σήμερα ούτε χθες.

Έτριψα τα βλέφαρά μου με την ανάποδη των χεριών μου, πήρα βαθιά ανάσα και ύστερα εξέπνευσα αργά, περιστρέφοντας τους ώμους μου στην πορεία και λέγοντας στον εαυτό μου ότι έπρεπε να ηρεμήσω και απλώς να πάω στο σπίτι μου. Και αύριο μέρα ήταν.

Εξάλλου, δεν θα λάβω σύντομα μέρος σε κάποιον αγώνα, μου υπενθύμισε το πρακτικό αλλά ενοχλητικό κομμάτι του μυαλού μου.

Το στομάχι μου σφίχτηκε από πραγματική οργή... και κάτι που θύμιζε τρομερά απόγνωση, πράγμα που συνέβαινε κάθε φορά που σκεφτόμουν αυτό το απίστευτο γεγονός.

Και, όπως κάθε φορά που μου συνέβαινε αυτό, έπνιγα αυτά τα συναισθήματα πολύ, μα *πάρα πολύ βαθιά μέσα μου*, τόσο βαθιά, που δεν μπορούσα να τα δω, ή να τα αγγίξω, ή να τα πάρω μυρωδιά. *Ήταν ανώφελα.* Το ήξερα. Πέρα για πέρα ανώφελα.

Δεν θα το έβαζα κάτω.

Αφού εισέπνευσα και εξέπνευσα για μία ακόμα φορά, τρίβοντας ασυναίσθητα το κωλομέρι που πονούσε περισσότερο για να εξιλεωθώ, κοίταξα γύρω μου το παγοδρόμιο για τελευταία φορά εκείνη τη μέρα. Είδα τα κορίτσια που ήταν πολύ νεότερα από μένα και εξακολουθούσαν να αξιοποιούν την ώρα της συγκεκριμένης προπόνησης και συγκράτησα μια γκριμάτσα. Υπήρχαν τρεις αθλήτριες στην ηλικία μου περίπου, αλλά όλες οι άλλες ήταν στην εφηβεία. Μπορεί να μην ήταν ιδιαίτερα καλές –τουλάχιστον όχι τόσο καλές όσο ήμουν εγώ στην ηλικία τους– αλλά και πάλι, *είχαν όλη τη ζωή μπροστά τους.* Μόνο στο καλλιτεχνικό πατινάζ, ίσως και στην ενόργανη γυμναστική, θεωρούσουν πολύ μεγάλος στην ηλικία των είκοσι έξι χρονών.

Έπρεπε *πραγματικά* να πάω σπίτι μου και να ξαπλώσω στον καναπέ μπροστά στην τηλεόραση, για να ξεπεράσω αυτή τη σκοτεινία μέρα. Ήταν ανώφελο να κάθομαι και να κλαίω τη μοίρα μου. Εντελώς ανώφελο.

Δεν μου πήρε παραπάνω από μερικά δευτερόλεπτα για να περάσω ανάμεσα και γύρω από τον κόσμο που έκανε πατινάζ. Μετά βίαια πρόσεξα μην πέσω πάνω σε κάποιον, πριν φτάσω στο χαμηλό τοιχάκι που περιέβαλλε το παγοδρόμιο. Πήγα στο σημείο που άφηνα ανέκαθεν τα προστατευτικά καλύμματα για τις λάμες, τα πήρα και τα τοποθέτησα στις λεπίδες πάχους τεσσάρων χιλιο-

στών που ήταν προσαρτημένες στα λευκά μπιτόνια μου, πριν πατήσω σε σταθερό έδαφος.

Προσπάθησα να αγνοήσω εκείνο το σφίξιμο στο στήθος, ίσως να οφειλόταν στην απόγνωση που είχα πέσει τόσες φορές εκείνη τη μέρα, ίσως και όχι.

Δεν ήμουν έτοιμη να σκεφτώ ότι ήταν πολύ πιθανό να έχανα τον χρόνο μου που εξακολουθούσα να πηγαίνω δύο φορές τη μέρα για προπόνηση στο Παγοδρόμιο και Αθλητικό Κέντρο Λούκοφ, με την ελπίδα πως κάποια μέρα θα αγωνιζόμουν ξανά· και μόνο στην ιδέα ότι θα κατέθετα έτσι απλά τα όπλα, ήταν σαν να πήγαν στον βρόντο τα τελευταία δεκαέξι χρόνια της ζωής μου. Σαν να είχα θυσιάσει τα παιδικά μου χρόνια για το τίποτα. Σαν να είχα στερηθεί τις σχέσεις και τις φυσιολογικές ανθρώπινες εμπειρίες για ένα όνειρο, το οποίο ήταν κάποτε τόσο μεγάλο, που τίποτα και κανένας δεν μπορούσε να μου το στερήσει.

Σαν να είχε εξαεμιστεί το όνειρό μου να κερδίσω το χρυσό μετάλλιο στους Ολυμπιακούς... ή τουλάχιστον να κερδίσω κάποιο παγκόσμιο πρωτάθλημα, έστω και ένα εθνικό πρωτάθλημα... σαν να διαλύθηκε σε κομμάτια μικρά σαν χαρτοπόλεμος, από τα οποία εξακολουθούσα να είμαι απαγκιστρωμένη, παρόλο που ένα μέρος του εαυτού μου συνειδητοποιούσε ότι το μόνο που αποκόμιζα ήταν να πληγώνομαι περισσότερο, παρά να βοηθίμαι.

Δεν επρόκειτο να το κάνω.

Δεν ήταν καμία από αυτές τις ιδέες και τις πιθανότητες που έκαναν το στομάχι μου να πονάει σχεδόν καθημερινά και μου προξενούσαν αυτόματα ναυτία.

Έπρεπε να χαλαρώσω. Ή, ίσως, να αυνανιστώ. Κάτι θα υπήρχε που μπορούσε να με βοηθήσει.

Προσπαθώντας να απαλλαγώ από αυτή τη φρικτή αίσθηση που ένιωθα στα σωθικά μου, έκανα τον γύρο του παγοδρομίου και διέσχισα τον διάδρομο που οδηγούσε στα αποδυτήρια κοιτάζοντας τον κόσμο. Γύρω από την πίστα βρίσκονταν ήδη γονείς

και παιδιά που ετοιμάζονταν για τα βραδινά μαθήματα· τα ίδια μαθήματα που είχα ξεκινήσει κι εγώ σε ηλικία εννέα ετών, πριν μπω σε ολιγομελές τμήμα και ύστερα συνεχίσω κάνοντας ιδιαίτερα μαθήματα με την Γκαλίνα. Τον παλιό καλό καιρό.

Χαμήλωσα το κεφάλι αποφεύγοντας την οπτική επαφή με όλους και συνέχισα να προχωρώ, περνώντας δίπλα από ανθρώπους που προσπαθούσαν και εκείνοι να αποφύγουν το βλέμμα μου. Μόνο όταν διέσχισα τον διάδρομο προς το μέρος που είχα τα πράγματα μου, είδα μια παρέα τεσσάρων έφηβων κοριτσιών, τα οποία στέκονταν εκεί και παρίσταναν ότι έκαναν διατάξεις. Είπα ότι παρίσταναν, γιατί δεν μπορείς να κάνεις σωστά διατάξεις όταν κυλάει η γλώσσα σου ροδάνι.

Τουλάχιστον έτσι μου είχαν μάθει.

«Γεια σου, Τζάσμιν!» με χαιρέτησε το ένα από τα κορίτσια, μια συμπαθητική κοπέλα που, από όσο θυμόμουν, πάντα προσπαθούσε να φανεί φιλική μαζί μου.

«Γεια σου, Τζάσμιν», είπε και το άλλο κορίτσι δίπλα της.

Δεν είχα παρά ν' απαντήσω με ένα νεύμα του κεφαλιού, παρόλο που δεν έβλεπα την ώρα να γυρίσω σπίτι μου, είτε για να φτιάξω κάτι να φάω ή για να πετάξω στον φούρνο μικροκυμάτων κάτι που μου είχε ετοιμάσει η μητέρα μου και ίσως να αράξω και να δω τηλεόραση. Αν πήγαινε καλύτερα η προπόνηση, ίσως να ήθελα να κάνω κάτι άλλο, όπως να πάω για τρέξιμο ή ακόμα και στο σπίτι της αδερφής μου, παρ' όλα αυτά... δεν ήταν γραφτό.

«Καλή προπόνηση», μουρμούρισα στα δύο φιλικά κορίτσια, ρίχνοντας μια φευγαλέα ματιά στα άλλα δύο που στέκονταν σιωπηλά απέναντί τους. Φαίνονταν γνωστές φυσιολογικές. Σύντομα ξεκινούσε ένα μάθημα παγοδρομίας μέσου επιπέδου και υπέθεσα ότι είχαν γραφτεί σε αυτό. Δεν υπήρχε λόγος να τους δώσω σημασία.

«Ευχαριστούμε! Επίσης!» ξεφώνισε το κορίτσι που μου είχε μιλήσει πρώτα, πριν κλείσει απότομα το στόμα και το πρόσωπό

του πάρει μια οικεία κόκκινη απόχρωση, την οποία την είχα δει μόνο σε ένα άτομο στο παρελθόν: στην αδερφή μου.

Το χαμόγελο που ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό μου ήταν αληθινό και αναπάντεχο –επειδή το κορίτσι μου θύμιζε την Τσιλιβήθρα– και έσπρωξα με τον ώμο μου την περιστρεφόμενη πόρτα των αποδυτηρίων. Δεν πρόλαβα να μπω, έχοντας ακόμα τον ώμο στην πόρτα, όταν άκουσα ένα «Δεν καταλαβαίνω γιατί ενθουσιάζεσαι τόσο κάθε φορά που τη βλέπεις. Μπορεί να ήταν καλή αθλήτρια στο ατομικό, αλλά πάντα κάπου μπλόκαρε και η καριέρα της στα ζευγάρια ήταν ασήμαντη».

Εκείνη τη στιγμή... πάγωσα. Επιτόπου. Στο κατώφλι της πόρτας. Και έκανα κάτι που ήξερα πως δεν ήταν καλή ιδέα. Κρυφάκουσα.

Αυτό δεν βγήκε ποτέ σε καλό για κανέναν, αλλά εγώ το έκανα ούτως ή άλλως.

«Η Μέρι Μακντόναλντ είναι καλύτερη στα ζευγάρια...»

Είχε το θράσος να το ξεστομίσει.

Πάρε ανάσα, Τζάσμιν. Πάρε ανάσα. Βγάλε τον σκασμό και πάρε ανάσα. Σκέψου τι θα πεις. Σκέψου πόσο ψηλά έφτασες. Σκέψου...

«...ειδάλλως δεν θα την είχε επιλέξει για παρτενέρ του ο Πολ την προηγούμενη σεζόν», τελείωσε το κορίτσι την πρότασή του.

Η βιαιοπραγία ήταν παράνομη. Ήταν ακόμα πιο παράνομο να βιαιοπραγείς εναντίον μιας έφηβης;

Πάρε ανάσα. Σκέψου. Φέρσου πιο ευγενικά.

Ήμουν σε ηλικία που δεν θα έπρεπε να επηρεαστώ. Το ήξερα. Ήμουν σε ηλικία που δεν θα έπρεπε να προσβληθώ από κάποιον ανήλικο βλαμμένο που πιθανόν δεν είχε μπει καν στην εφηβεία, παρ' όλα αυτά...

Ε λοιπόν, η καριέρα μου στα ζευγάρια ήταν το ευαίσθητο σημείο μου. Και, με το ευαίσθητο σημείο, εννοώ μια χαίνουσα πληγή που δεν έλεγε να κλείσει. Όσο για τη Μέρι Μακντόναλντ

και εκείνο το ελεεινό σκουλήκι τον Πολ, που μου ερχόταν να τον κάψω ζωντανό; Πολλές φορές, όταν δεν με έπαιρνε ο ύπνος, ξαγρυπνούσα παρακολουθώντας την κωμική σειρά *Brady Bunch* και καταλάβαινα πολύ καλά το στράβωμα που είχε φάει η Τζαν με τη Μάρσια. Και εγώ θα την απεχθανόμουν. Όπως απεχθανόμουν και την αναθεματισμένη τη Μέρι Μακντόναλντ.

«Δεν έχεις δει όλα τα βίντεο που κυκλοφορούν στο ίντερνετ για εκείνη; Η μαμά μου λέει ότι είναι δύστροπη και ότι αυτός είναι ο λόγος που δεν έχει κερδίσει ποτέ οι κριτές την αντιπαθούνη», επιχείρησε να ψιθυρίσει το άλλο κορίτσι, ουσιαστικά αποτυγχάνοντας διότι το άκουγα ολοκάθαρα.

Δεν χρειαζόταν να το κάνω αυτό. Δεν χρειαζόταν να κάνω τίποτα. Ήταν ακόμα παιδιά, προσπάθησα να πω στον εαυτό μου. Δεν ήξεραν πώς ακριβώς έγιναν τα πράγματα. Δεν ήξεραν καν ένα μέρος από αυτά. Ο περισσότερος κόσμος δεν τα ήξερε και δεν θα τα μάθαινε ποτέ. Ήταν κάτι που είχα αποδεχτεί και το είχα ξεπεράσει.

Αλλά τότε μία από αυτές συνέχισε την κουβέντα και εγώ ήξερα ότι θα ήταν αδύνατον να βγάλω τον σκασμό και να τις αφήσω να υποθέτουν ό,τι βλακεία θέλουν. Ένας άνθρωπος έχει και τα όριά του σε μια καλή μέρα, και η σημερινή μέρα δεν ήταν καν καλή.

«Η μαμά μου λέει ότι συνεχίζει και προπονείται εδώ μόνο και μόνο επειδή είναι φίλες με την Καρίνα Λούκοφ, αλλά υποτίθεται ότι αυτή και ο Ιβάν δεν τα πηγαίνουν καλά...»

Ήταν *θαύμα* που δεν ρουθούνισα περιφρονητικά. Εγώ και ο Ιβάν δεν τα πηγαίναμε καλά; Έτσι το λέγανε τώρα; *Ας γελάσω*.

«Είναι κάπως στρίγγλα».

«Κανείς δεν απόρησε που δεν κατάφερε να βρει παρτενέρ αφότου την εγκατέλειψε ο Πολ».

Ως *εδώ* και μη παρέκει.

Αν δεν έλεγαν για δεύτερη φορά το όνομα του Πολ, ίσως να μπορούσα απλώς να αδιαφορήσω, να τις κοιτάξω αφ' υψη-

λού, αλλά τι διάολο, ήμουν μόλις ένα μέτρο και εξήντα εκατοστά και δεν είχα ποτέ τα φόντα για να γίνω τέτοιου είδους άνθρωπος.

Πριν προλάβω να συγκρατηθώ, έκανα μεταβολή και πέρασα το κεφάλι από τη χαραμάδα της πόρτας, προκειμένου να κοιτάξω τα κορίτσια εκεί που στέκονταν μέχρι πριν από λίγο. «Τι είπατε;» ρώτησα αργά, κρατώντας τουλάχιστον για τον εαυτό μου τις λέξεις, *ρε ατάλαντα κορόιδα, που δεν θα καταφέρετε ποτέ τίποτα στη ζωή σας*. Φρόντισα να κοιτάξω κατάματα τα δύο κορίτσια που δεν με είχαν χαιρετήσει και που τα κεφάλια τους τινάχτηκαν λίγο πολύ προς το μέρος μου, μόλις ξεκίνησα να μιλάω.

«Εγώ... εγώ... εγώ...» τραύλισε ένα από αυτά, ενώ το άλλο φαινόταν έτοιμο να τα κάνει πάνω του, λερώνοντας το κορμάκι και το καλσόν του. Ωραία. Έλπιζα ότι θα τα έκανε. Και έλπιζα ότι θα ήταν νερουλά, για να απλωθούν παντού.

Κοίταξα τα δύο κορίτσια για ένα λεπτό το καθένα, όπως μου φάνηκε, και βλέποντας τα πρόσωπά τους να κοκκινίζουν, το απόλαυσα λιγάκι... αλλά όχι τόσο όσο θα το απολάμβανα, αν δεν ήμουν ήδη περισσότερο τσαντισμένη με τον εαυτό μου από ό,τι ήμουν με εκείνες. Ύψωσα τα φρύδια, έγειρα το κεφάλι κοιτάζοντας προς τον θολωτό διάδρομο που είχα διασχίσει από το παγοδρόμιο για τα αποδυτήρια και τους έριξα ένα χαμόγελο, που δεν θα το έλεγες χαμόγελο. «Καλά το φαντάστηκα. Καλύτερα να πάτε για προπόνηση, πριν αργήσετε».

Με κάποιον τρόπο, κατάφερα να παραλείψω το «μαλακισμένα» στο τέλος της φράσης. Ώρες ώρες μου άξιζε μετάλλιο για την υπομονή που έδειχνα απέναντι στους βλαμμένους. Αν υπήρχε διαγωνισμός για κάτι τέτοιο, θα τον είχα κερδίσει.

Πολύ πιθανό να μην είχα δει ποτέ δύο άτομα να γίνονται καπνός τόσο γρήγορα, πέρα από τους δρομείς ταχύτητας στους Ολυμπιακούς Αγώνες. Τα δύο ευγενικά κορίτσια έδειχναν ελαφρώς τρομοκρατημένα, αλλά μου έριξαν ένα βιαστικό, αμήχανο

χαμόγελο ακολουθώντας τα άλλα δύο κορίτσια και ψιθυρίζοντας μεταξύ τους ένας Θεός ξέρει τι.

Ο λόγος που είχα σταματήσει εξαρχής να προσπαθώ να πιάσω φιλίες με άλλες αθλήτριες του καλλιτεχνικού πατινάζ ήταν ότι υπήρχαν άτομα σαν αυτές τις δύο ηλίθιες. Κωλόπαιδα. Ύψωσα το μεσαίο μου δάχτυλο προς τις φιγούρες που απομακρύνονταν στον διάδρομο, αλλά δεν ένιωσα πολύ καλύτερα.

Έπρεπε να ηρεμήσω. Ειλικρινά.

Τελικά μπήκα στα αποδυτήρια και σωριάστηκε στον πάγκο μπροστά από τα ντουλάπια, μεταξύ των οποίων βρισκόταν και το δικό μου. Ο πόνος στον μηρό και τον γοφό μου είχε επιδεινωθεί στην πορεία. Είχα και στο παρελθόν πτώσεις, πολύ πιο σκληρές και επώδυνες από ό,τι σήμερα, αλλά ήξερα ότι ποτέ δεν «συνηθίζεις» τον πόνο· όταν σου συνέβαινε τακτικά, πίεζες τον εαυτό σου να τον ξεπεράσει πιο γρήγορα. Και η αλήθεια ήταν ότι δεν προπονούμουν όπως παλιά, δεν μπορούσα –εφόσον δεν είχα παρτενέρ να προπονηθώ και δεν υπήρχε προπονητής για να με διορθώνει καθημερινά με τις ώρες–, επομένως το σώμα μου είχε χάσει τις αντοχές του.

Ήταν ένα ακόμα άθλιο σημάδι ότι ο χρόνος και η ζωή χωρούσαν, δίχως τη θέλησή μου.

Εκεί που έκανα διατάσεις με τα πόδια τεντωμένα μπροστά, αγνόησα μερικά μεγαλύτερα σε ηλικία, έφηβα κορίτσια που ήταν συγκεντρωμένα στην άλλη άκρη των αποδυτηρίων, μακριά από την πόρτα, τα οποία ντύνονταν και φορούσαν τα παγοπέδιλά τους, συζητώντας ταυτόχρονα. Δεν με κοίταξαν και εγώ δεν τους έριξα παρά μόνο ένα βλέμμα με την άκρη του ματιού. Έλυσα τα κορδόνια από τα παγοπέδιλά μου και για ένα δευτερόλεπτο πέρασε από το μυαλό μου η σκέψη να κάνω ένα ντους, πριν αποφασίσω ότι θα ήταν υπερβολικά μπελαλίδικο, αφού μπορούσα να περιμένω είκοσι λεπτά μέχρι να φτάσω σπίτι, να αλλάξω και κάνω ντους εκεί, στο ευρύχωρο μπάνιο μου. Έβγαλα το δεξί παγοπέδι-

λο και ύστερα τράβηξα προσεκτικά τον μπεζ επίδεσμο που ήταν τυλιγμένος γύρω από τον αστράγαλό μου και μερικά εκατοστά ψηλότερα.

«Χριστέ μου!» ξεφώνισε κάποιο κορίτσι από το βάθος της αίθουσας, και ήταν αδύνατον να το αγνοήσω. «Πλάκα κάνεις!»

«Όχι!» απάντησε ένα άλλο κορίτσι, καθώς έλυνα τα κορδόνια του αριστερού παγοπέδιλου προσπαθώντας να αγνοήσω αυτά τα άτομα.

«Σοβαρά;» ακούστηκε μια άλλη φωνή, αν και μπορεί να ήταν η πρώτη. Δεν μπόρεσα να ξεχωρίσω. Δεν είναι ότι προσπαθούσα να ακούσω κιόλας.

«Σοβαρά!»

«Σοβαρά;»

«Σοβαρά!»

Ύψωσα εκνευρισμένη τα μάτια προσπαθώντας να τις αγνοήσω.

«Όχι!»

«Ναι!»

«Όχι!»

«Ναι!»

Ε λοιπόν, ναι. Ήταν αδύνατον να τις αγνοήσω. Άραγε ήμουν ποτέ τόσο σπαστική; Έκανα σαν χαζοκόριτσο;

Αποκλείεται.

«Πού το άκουσες αυτό;»

Ήμουν έτοιμη να πληκτρολογήσω τον κωδικό της κλειδαριάς στο ντουλάπι μου, όταν ακούστηκε ένα πανδαιμόνιο από φωνές που με έκανε να αγριοκοιτάξω πάνω από τον ώμο μου τα κορίτσια. Το ένα από αυτά φαινόταν πραγματικά λες και βρισκόταν υπό την επήρεια αμφεταμινών· είχε γυμνώσει τα δόντια και τα χέρια του ήταν στο ύψος του στήθους καθώς χτυπούσε παλαμάκια. Ένα άλλο κορίτσι είχε πλέξει τα δάχτυλα, με τις παλάμες ενωμένες μπροστά στα χείλη, ενώ το σώμα του έμοιαζε να τρέμει.

ΜΕ ΑΓΑΠΗ, ΛΟΥΚΟΦ

Τι διάλογο είχαν πάθει αυτές οι δύο;

«Τα μάθατε; Τον είδα να έρχεται με την προπονήτρια Λι».

Έλεος.

Μα φυσικά. Για ποιον άλλον θα μιλούσαν;

Δεν μπήκα στον κόπο να αναστενάξω ή και να υψώσω απαυδισμένη τα μάτια μου, καθώς στράφηκα ξανά στο ντουλάπι μου και έβγαλα την τσάντα του γυμναστηρίου, ανοίγοντας το φερμουάρ μόλις την άφησα στον πάγκο δίπλα μου, για να βγάλω το κινητό, τα κλειδιά, τις σαγιονάρες και μια μικρή σοκολάτα Hershey's που είχα φυλαγμένη εκεί μέσα για μέρες σαν κι αυτήν. Έβγαλα το περιτύλιγμα και την καταβρόχθισα πριν ασχοληθώ με το κινητό μου. Το πράσινο φωτάκι στην οθόνη αναβόσβηνε, ειδοποιώντας με πως είχα αδιάβαστα μηνύματα. Ξεκλείδωσα την οθόνη και κοίταξα πάνω από τον ώμο, για να δω αν τα κορίτσια εξακολουθούσαν να σκούζουν και να κάνουν λες και ήταν στα πρόθυμα ανακοπής για χάρη του παπάρα. Τις αγνόησα και διάβασα με την ησυχία μου τα μηνύματα τις ομαδικής συνομιλίας που είχα χάσει κατά την προπόνηση.

Τζότζο: Θέλω να πάω απόψε σινεμά. Ψήνεται κανείς;

Τάλι: Εξαρτάται. Ποια ταινία;

Μαμά: Θα έρθουμε μαζί σου εγώ και ο Μπεν, μωρό μου.

Σεμπ: Όχι. Απόψε έχω ραντεβού.

Σεμπ: Ο Τζέιμς δεν θέλει να έρθει μαζί σου; Δεν τον κατηγορώ.

Τζότζο: Στην καινούρια ταινία της Marvel.

Τζότζο: Ελπίζω απόψε να κολλήσεις κανένα ΣΜΝ, Σεμπ.

Τάλι: Marvel; Όχι, ευχαριστώ.

Τάλι: Κι εγώ ελπίζω να κολλήσεις κανένα ΣΜΝ απόψε, Σεμπ.

Μαμά: ΘΑ ΦΕΡΘΕΙΤΕ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΕΥΓΕΝΙΚΑ Ο ΕΝΑΣ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟΝ;

Αν κάποιος ζητούσε από την Τζάσμιν να περιγράψει τα τελευταία χρόνια της ζωής της με μία μόνο λέξη, αυτή σίγουρα θα αποτελούνταν από τέσσερα γράμματα.

Μετά από δεκαεπτά χρόνια –και αμέτρητα σπασμένα κόκαλα και αθετημένες υποσχέσεις– ξέρει ότι οι πιθανότητες να αγωνιστεί ξανά στο καλλιτεχνικό πατινάζ είναι ελάχιστες πλέον.

Όταν όμως ο αντιπαθητικός, αλαζόνας Ιβάν της προτείνει την ευκαιρία της ζωής της, η Τζάσμιν θα χρειαστεί να αναθεωρήσει τα πάντα.

Ακόμα και τη γνώμη της για τον Ιβάν Λούκοφ...

